

Začalo to plačom jedného muža

Obdivuhodné obnovenie hradieb a brán Jeruzalema v priebehu 52 dní napriek posmechu, hrozbám a útlaku nepriateľov.

Ako premýšľam nad príbehom v knihe Nehemiáš, zostávam stále na jeho začiatku, kedy Nehemiáš dostáva správu od svojich bratov o stave Jeruzalema a situácii jeho obyvateľov. Jeho reakcia je zarážajúca:

A stalo sa, keď som počul tie slová, že som sadol a plakal som a smútil som niekoľko dní, postil som sa a modlil pred Bohom nebies. (Nehemiáš 1,4)

Ako je to možné že zbúrané hradby a spálené brány Jeruzalema nezasiahli tisícku iných mužov? Boli zmierení s tou otrasnou situáciou? Boli takí zatrpknutí a rezignovaní? Boli takí zaneprázdnení sami sebou?

Prečo práve Nehemiáš? Bol taký vydaný srdcom pre „Erec Israel“? Alebo si ho proste Boh vybral a položil na neho svoje bremeno? Alebo bol jednoducho správny muž na strategickom mieste? Alebo kombinácia týchto vecí?

V každom prípade, Nehemiáš vstúpil do dobrodružstva s Bohom, do skutkov, ktoré zrejme Boh mal pre neho pripravené.

Lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil, aby sme v nich chodili. (List Efezanom 2,10)

Podobne aj pred nami sú dobré skutky, ktoré nám Boh pripravil. Možno ešte dnes vyzerajú ako zborené hradby a spálené, prázdne brány. Možno ešte len čakajú na našu reakciu. Čakajú na niekoho, kto nezostane ľahostajný, kto uvidí potrebu, kto bude plakať, kto začne premýšľať, čo sa s tým dá spraviť.

Boh aj dnes hľadá čo i len jedného muža, ktorý by sa do takejto trhliny v hradbách postavil (Ez 22,30; Ž 106,23). Modlím sa, aby si takýchto Nehemiášov Boh mohol nájsť aj spomedzi nás. Modlím sa, aby sme sa k nim vedeli pridať. Modlím sa, aby sme uvideli Božie zázraky a ovocie nášho spoločného nasadenia. Modlím sa aby sme neminuli tie dobré skutky, ktoré Boh pripravil pre náš zbor Viera tento rok.

Michal Kevický